

Η προσούρα αυτή ανατυπώθηκε στην πάτρα υποστηρικτικά στο πολιτικό καφενείο με θέμα τη διένεξη Ελλάδας-νότιας Κύπρου-τουρκίας για τις Αποκλειστικές Οικονομικές Ζώνες που πραγματοποιήσε στις 6/11/2014 η αυτόνομη πολιτική ομάδα Αγκιάτοια στην Ανατόπα.

Και σ' αυτό το ζήτημα, όπως και για όλα που προέκυψαν ή θα προκύψουν στο μέλλον, η εθνική προπαγάνδα φαντάζει ακλόνητη.

Μια τέτοια έκδοση, ιστορική παρακατάθηκη που μας άφησαν κάποιοι σύντροφοι και συντρόφισσες χρόνια πριν, συμβάλλει όσο μπορεί στο ξεσκεπάσμα αυτής της προπαγάνδας.

πάτρα.
νοέμβριος 2014

πειρωτική Ευρώπη δεν έχει σύγυρη συμμαχία με την Άγκυρα, *κανείς δεν θα ήθελε να έχει σύγυρη αντιπαλότητα μαζί της*. Στο βαθμό που βρίσκεται σε εξέλιξη η αναμέτρηση ανάμεσα στο αμερικανικό κράτος και τους συμμάχους του απ' την μια μεριά και στο "τρίγωνο" γαλλικού, γερμανικού και ρωσικού κράτους απ' την άλλη, το να μην θεωρούν τα τελευταία εχθρικό το τουρκικό κράτος (και ανάποδα) έχει ιδιαίτερη σημασία. Συνεπώς η γραφειοκρατία της Ε.Ε., η ίδια που έκλεισε τα μάτια στο γεγονός ότι η αποδοχή της (ελληνικής) αίτησης ένταξης της Κύπρου σήμαινε την επίσημη διεθνή (δηλαδή σκανδαλώδη για τις διακρατικές τυπικότητες) παραβίαση των συνταγματικών αρχών της Κύπρου (των συμφωνιών Ζυρίχης Λονδίνου που προέβλεπαν ότι η Κύπρος δεν μπορεί να ενταχτεί σε συνασπισμό κρατών στον οποίο δεν συμμετέχουν ήδη και το ελληνικό και το τουρκικό κράτος) κλείνει τώρα τα μάτια στο γεγονός ότι το "σχέδιο Ανάν" παραβιάζει βασικούς κανόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης: εκείνους της ελευθερίας κίνησης του κεφαλαίου και της εργασίας μεταξύ βορρά και νότου. Αυτό μπορεί να μοιάζει οξύμωρο, αλλά δεν είναι. Η κυπριακή επικράτεια είναι ασήμαντη οικονομικά για την Ε.Ε. ...

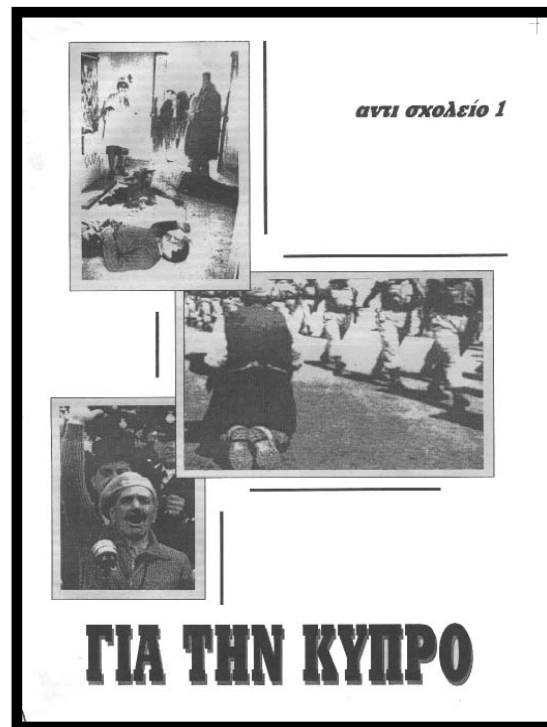
Για το αγγλικό και το αμερικανικό κράτος η λύση ή μη λύση α λα "σχέδιο Ανάν" μπαίνει σε γενικότερους σχεδιασμούς. Το "σχέδιο Ανάν" φέρνει στρατιωτικά στο νησί, σαν "εγγυητές", κάποιους που έλειπαν μέχρι τώρα: τους αμερικάνους (μέσω τουΝΑΤΟ). Αν το αμερικανικό ενδιαφέρον και η επιμονή για την αποδοχή του "σχεδίου Ανάν" είναι αληθι-

νά, καταλαβαίνει κανείς τον λόγο... Αλλά τότε μπορούμε να αναρωτηθούμε για το αν το αγγλικό κράτος βλέπει με καλό μάτι την πιθανότητα να χάσει το στρατιωτικό μονοπώλιο των βάσεων του στην Κύπρο... Ακόμα κι αν μοιάζει "παράδοξο" ένα "Ο-ΧΙ" στο "σχέδιο Ανάν" ίσως βολεύει τον αγγλικό ιμπεριαλισμό... στην δύσκολη (και προπάντων ετεροβαρή) συμμαχία του με τον αμερικανικό... για την "μοιρασιά" της Μέσης Ανατολής...

Με αυτά τα δεδομένα είναι σαφές ότι η ρύθμιση και της τελευταίας εκκρεμότητας στην διαίρεση της Κύπρου, των συνόρων, βρίσκεται στην διακριτική ευχέρεια του ελληνικού και του τουρκικού κράτους για μια ακόμα φορά. Αν αυτά τα κράτη έχουν αποφασίσει ότι δεν θέλουν τώρα να ερίζουν μεταξύ τους επί κυπριακού εδάφους (όπως και συμβαίνει), τότε θα πουλήσουν είτε την "λύση" είτε την "μη λύση" στους εκτός Μέσης Ανατολής ενδιαφερόμενους όσο ακριβά κρίνουν ότι μπορούν. **Στο κάτω κάτω κάθε κρατικός ιμπεριαλισμός που σέβεται τον εαυτό του πρέπει να κάνει τους δικούς του λογαριασμούς!**

Ειδικά στην άθλια και εμπόλεμη περίοδο που έχουμε μπει...

**ΑΝ ΤΩΡΑ ΕΞΕΙΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΕ
ΝΑ ΚΑΤΑΝΑΛΩΝΕΤΕ ΕΘΝΙΚΑ
ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΤΗΝ ΦΑΡΣΑ
ΤΟΥ "ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗ-
ΜΑΤΟΣ" ΣΚΕΦΤΕΙΤΕ ΜΗΠΩΣ
(ΚΑΙ Μ' ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΤΡΟ-
ΠΟ!) ΚΛΕΙΝΕΤΕ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ
ΣΕ ΚΑΙΝΟΥΡΙΕΣ ΚΡΑΤΙΚΕΣ**

+κείμενο από αυτόνομους

η ιστορία σαν φάρος

κριτική σκέψη

EDITORIAL

Στον πολιτικό χάρτη της Ελλάδας η αντεξουσία, με λίγα ίσως κομμάτια της διεθνοιστικής Αριστεράς στάθηκαν συνεπείς με την ιστορία. Στάθηκαν συνεπείς γιατί δεν ενσωματώθηκαν με τον εθνικό κορμό, γιατί δεν μάσπσαν από την εθνική ιδεολογία. Παρόλα αυτά το να μιλάς για το Κυπριακό, να εντοπίζεις τις ιδιαιτερότητες του είναι αναγκαίο. Έτσι μόνο η ενστικτώδης αντίδραση στα σχέδια της κυριαρχίας, η ειλικρινής διάθεση να αντισταθείς εμπλουτίζεται, έτσι μόνο η κριτική βαθιάει για να μπορεί να είναι πραγματικά επικίνδυνη.

Κοιτάζοντας πίσω στην σχετική με το Κυπριακό έντυπη παρουσία του χώρου δε μπορούμε να πούμε ότι βρήκαμε πληθώρα κειμένων. Αλλά σε αυτά που τέλος πάντων βρήκαμε, βασιστήκαμε σε μεγάλο βαθμό (Sarajevon#8, ΄Μυθολογία και κατασκευή εθνικής συνειδησης, το παράδειγμα της Κύπρου΄, Βαλκάνιοι προλετάριοι). Ευχαριστούμε τον Μ. και τον Χ. για τη βοήθεια στο στήσιμο του εντύπου.

Α. ΙΣΤΟΡΙΚΟ: Από τον Α΄ παγκόσμιο μέχρι το 74

Στα μέσα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, η Αγγλία που είχε ανοικτό μέτωπο με τους Τούρκους, θα κρίνει ότι η συμμαχία της Ελλάδας είναι αναγκαία, και θα της προσφέρει για αντάλλαγμα την Κύπρο. Η Ελλάδα τότε θα αρνηθεί καθότι ο βασιλιάς της ήταν σταθερά προσανατολισμένος προς την ουδετερότητα που συνέφερε τότε την Γερμανία. Την κατάσταση τότε θα σώσει ο

Βενιζέλος που θα βάλει την Ελλάδα στο πλευρό της Ανταντ, στο πλευρό των νικητών. Η αναδιανομή του κόσμου μετά τον πόλεμο θα βρει μεν την Ελλάδα σε προνομιάουχα θέση, να μη κοιτάει όμως προς την Κύπρο, αλλά προς την Σμύρνη. Ο Ελληνικός καπιταλισμός επιτίθεται, (στο εσωτερικό με το "ιδιώνυμο" για τους κομμουνιστές), και τα σχέδιά του για το Αιγαίο - Ελληνική λίμνη δείχνουν την Σμύρνη. Το 22 θα μπει ένα άδοξο και οριστικό τέλος σε τέτοιου είδους σκέψεις.

Στο τέλος του β΄ παγκοσμίου πολέμου η Ελλάδα θα βρεθεί πάλι στο πλευρό των νικητών. Το δώρο τότε ήταν τα μέχρι τότε Ιταλικά Δωδεκάνησα. Και ενώ η επέκταση του Ελληνικού κράτους έμοιαζε να βρίσκει τα όριά της, παρόλα αυτά η μεγάλη ιδέα, που ρίζωνε από τις απαρχές του κράτους αυτού, δεν θα μπορούσε να μείνει στο κενό. Ένα γερό πάτημά της αποδείχτηκε η Κύπρος.

Η Κύπρος από το τέλος του Α΄ παγκοσμίου πολέμου από νοικιασμένη στους Άγγλους (ιδιοκτήτες ήταν οι Τούρκοι), θα γίνει δική τους αποικία. Στην περίοδο που συζητάμε (τέλος β΄ παγκοσμίου πολέμου), αρχιεπίσκοπος της Κύπρου ήταν ο Μακάριος. Θα τον συναντάμε συνέχεια από εδώ και πέρα καθώς θα μιλάμε για την ιστορία του Κυπριακού. Πρόκειται για ένα επιδέξιο πολιτικό, έννοια που εμείς προσδιορίζουμε σαν ένα από τα χειρότερα είδη των εξουσιαστών, που ήταν συγχρόνως και κληρικός, ο πρώτος δηλαδή θρησκευτικός και πολιτικός Αρχηγός στην περιοχή, πολύ πριν εμφανιστούν οι Αγιοταλλάχ του Ισλάμ. Στην περίοδο του εμφύλιου ο Μακάριος θα είναι αρθρογράφος του περιοδικού των Χιτών, ενώ θα βρεθεί στο Γράμμο για να ευλογήσει τα εθνικά στρατεύματα στον

Και γιατί το αγγλικό και το αμερικανικό κράτος ενδιαφέρονται τόσο έντονα?

Είναι δύσκολο να πει κανείς, όταν μιλάει για κρατικές μεθοδεύσεις, πού τελειώνουν οι μπλόφες και πού αρχίζουν οι επείγοντες σχεδιασμοί. Στα τέλη του 1973, όταν έλληνες, τούρκοι, άγγλοι και αμερικάνοι έκλεισαν ο ένας πονηρά το μάτι στον άλλο στη Ρώμη για την μοιρασιά της Κύπρου και την λύση στο "πρόβλημα" του ποιος κάνει κουμάντο σ' αυτήν, πόσοι "απλοί άνθρωποι" στην Κύπρο, στην Ελλάδα, στην Τουρκία, περίμεναν τον πόλεμο που θα ξέσπαγε το 1974 στη Μέση Ανατολή ανάμεσα στο Ισραήλ, την Συρία και την Αίγυπτο? Εκ των υστέρων - αλλά μόνο εκ των υστέρων - θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς για τις ιστορικές αναγκαιότητες που οδηγούν τα σχέδια του κάθε αφεντικού της ζωής μας: ο ελληνικός και ο τουρκικός ιμπεριαλισμός "χόρτασαν" αίμα και έδαφος το 1974 στην Κύπρο, ο αγγλικός και ο αμερικανικός είχαν μια σκοτούρα λιγότερη στα μετόπισθεν της Μέσης Ανατολής...

Όποια ερμηνεία κι αν θέλει να δώσει κανείς για όσα συμβαίνουν ή θα συμβούν (και) στην Κύπρο αυτούς τους καιρούς δεν πρέπει να την κόβει απ' την γεωγραφική της θέση. Η Κύπρος ήταν και παραμένει ένα προχωρημένο αβύθι-στο αεροπλανοφόρο στην ανατολική Μεσόγειο, και η αξία της σαν στρατιωτικού οικοπέδου αποδείχθηκε στην πρόσφατη επιδρομή στο Ιράκ. Τα (ελληνικά) "αντιπολεμικά" κόμματα και κινήματα κάνουν φυσικά το κορόιδο επ' αυτού, αλλά τα αεροδρόμια και τα λιμάνια της Κύπρου (της νότιας Κύπρου...) προσέφεραν πλήρη επιμελητειακή υποστήριξη στον αγγλικό και τον αμερικανικό στρατό, με απόλυτη συμφωνία όλων των ελληνοκυπριακών κομμάτων, συμπεριλαμβανομένου πρώτου και καλύτερου του "αριστερού" ΑΚΕΛ.

Το ελληνικό σχέδιο ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε. ήταν - το είπαμε - μανούβρα για να "στριμωχτεί" το τουρκικό κράτος. Όμως άλλα τα δεδομένα των αρχών της δεκαετίας του '90 και άλλα τα σημερινά. Σήμερα δεν θα ήταν απλά υ-

περβολική, θα ήταν παρανοϊκή η ελληνική απαίτηση να κηρύξει η Ε.Ε. περίπου πόλεμο στο τουρκικό κράτος για να απελευθερώσει την Βόρεια Κύπρο! Άρα η μανούβρα των Πάγκαλου - Κρασιδιδιώτη (του '89) έχει ακυρωθεί, λόγω της δραματικής αλλαγής των συσχετισμών. Κι αυτό σημαίνει ότι στην Κύπρο βρίσκονται αντικειμενικά δύο "ισοδύναμοι" ιμπεριαλισμοί (ο ελληνικός και ο τουρκικός) και δεν μπορεί ο πρώτος να ελπίζει ότι θα "τουμπάρει" τον δεύτερο μέσω Ε.Ε.

Επιπλέον - κι αυτό είναι σημαντικότερο - τα δύο κράτη δεν μπορούν να ελπίζουν σε εύκολες νίκες αν αναμετρηθούν μεταξύ τους σε οποιοδήποτε σημείο των μεταξύ τους συνόρων. Η εποχή και τα σχέδια για την "Ευρύτερη Μέση Ανατολή" βρωμάνε γενικά αίμα: και οι "ευκαιρίες" τόσο για το ελληνικό όσο και για το τουρκικό κράτος, στο βαθμό που θα υπάρξουν, δεν βρίσκονται αυτήν την περίοδο στη μεταξύ τους αναμέτρηση. Βρίσκονται αλλού. Για το τουρκικό κράτος προς τα νότια του, για το ελληνικό προς τα βόρεια του. Κι αυτές ακόμα οι ευκαιρίες είναι αβέβαιες, αφού θα εξαρτηθούν από τις κινήσεις και τις ενέργειες πολλών. Όμως για κανένα λόγο την στιγμή που μιλάμε το ελληνικό και το τουρκικό κράτος δεν έχουν συμφέρον να συντηρούν τις μεταξύ τους τριβές και αντιθέσεις. Γι' αυτό και έχουν γίνει "φίλοι".... που "λύνουν τα προβλήματά τους".... **Δεν χρειάζεται να συντηρούν στρατούς με το δάκτυλο στην σκανδάλη στα κοινά τους σύνορα** - και το τουρκικό κράτος σκέφτεται να μειώσει την "παρουσία" του στην βόρεια Κύπρο, είτε έτσι είτε αλλιώς.

Για την Ε.Ε. η λύση ή η μη λύση α λα "σχέδιο Ανάν" είναι περισσότερο θέμα γραφειοκρατίας και λιγότερο άμεσου οφέλους. Με την εξαίρεση του αγγλικού κράτους (και του ελληνικού φυσικά) δεν υπάρχει κανένα άλλο που να περιμένει κάτι στο χέρι - είτε υπάρξουν εξελίξεις στην Κύπρο είτε όχι. Το ενδιαφέρον - για πολλούς, συμπεριλαμβανομένου του γερμανικού και του γαλλικού κράτους - είναι οι επιλογές του τουρκικού κράτους: ακόμα κι αν κανείς στην η-

θνώς σαν πλυντήριο μαύρου χρήματος. Γι' αυτό και αρχικά τα ελληνοκυπριακά αφεντικά δεν συγκινήθηκαν απ' την ιδέα. Όμως ο πραγματικός σκοπός της ένταξης ήταν να "στριμωχτεί" το τουρκικό κράτος, ώστε να αναγκαστεί "να δώσει κάτι παραπάνω" στην μοιρασιά. Σ' όλες τις "διαπραγματεύσεις" της δεκαετίας του '90 το μοτίβο της ελληνοκυπριακής πλευράς ήταν το ίδιο: **έδαφος αντί συντάγματος**. Δηλαδή: "δώστε έδαφος να σας δώσουμε συνταγματικές εγγυήσεις"... Στην υποτιθέμενη "ενιαία Κύπρο".... Την οποία κανένα κυπριακό, ελληνικό, τουρκικό, αγγλικό ή αμερικανικό αφεντικό δεν ήθελε ούτε θέλει.... Έτσι είναι η διπλωματία...

Τώρα, που το ζήτημα της "ένταξης" έφτασε σε κομβικό σημείο, πάλι οι ίδιοι πρωταγωνιστές, σπρώχνονται για την ίδια ακριβώς εκκρεμότητα - σεβρισιμένη σαν "λύση Ανάν". Αυτή η "λύση" δεν θα μπορούσε να αφορά κανένα "πρόβλημα" στον κόσμο (γι' αυτό εξάλλου δεν έχει προταθεί τέτοιο σχέδιο πουθενά) - πολύ περισσότερο το "κυπριακό", που λύθηκε κατά το μεγαλύτερο μέρος του το 1974. **Η "λύση Ανάν" είναι μια μεταμφίεση για να τελειώσει και τυπικά η μοιρασιά του κυπριακού κράτους μεταξύ ελληνικού και τουρκικού κρατους** - με την επιπλέον όχι ασήμαντη λεπτομέρεια πως βάζει, σαν "τέταρτο εγγυητή" της ειρήνης στην Κύπρο, το αμερικανικό κράτος. Αυτοί απ' τα πολιτικά, οικονομικά και θρησκευτικά αφεντικά και στις δύο πλευρές της "πράσινης γραμμής" που λένε ΝΑΙ στο σχέδιο Ανάν, λένε "ναι" με την λογική: *ας πάρουμε αυτά που δίνονται τώρα, γιατί αύριο - έτσι που μαυρίζουν τα πράγματα και στην Μέση Ανατολή - μπορεί να είναι χειρότερα για εμάς. Και κάποια στιγμή το διαλύουμε το συνοικέσιο* (το διατύπωσε καθαρά - ποιός άλλος? - ο Κ. Μητσστάκης.) Αυτοί που λένε ΟΧΙ στο σχέδιο Ανάν, σκέφτονται με την λογική: *μπα, άστο για τώρα, αύριο θα μπορούμε να πάρουμε κάτι παραπάνω. Όμως και οι μεν και οι δε, σχεδόν επί 30 χρόνια, φρόντιζαν να υποδαυλίζουν το μίσος ανάμεσα στις δύο κοινότητες, φρόντιζαν να βαθαίνουν*

την "εθνικοποίηση" τους (έλληνες οι μεν, τούρκοι οι δε), φρόντιζαν να οδηγήσουν όσο μακρύτερα γινόταν την αίσθηση ότι οι Κύπριοι είναι "άποικοι" (δηλαδή εξαρτήματα) της Αθήνας και της Άγκυρας. Η σημαία του ελληνικού κράτους κυμάτιζε πάντα στα δημόσια κτίρια της νότιας Κύπρου (όπως η τουρκική στο βορρά) κι ας μην είναι η "σημαία της Κύπρου".... (Σε τέτοιο βαθμό ώστε οι εκπρόσωποι της Ε.Ε. ζήτησαν απ' τις αρχές της (νότιας) Κύπρου να βάλουν την "δική τους" σημαία στις τελευταίες φάσεις των ενταξιακών διαπραγματεύσεων στην Ε.Ε. ώστε να μην προκληθεί διέθνές σκάνδαλο!!!) Γι αυτό και οι "διαπραγματευτές" του 2003 και του 2004 είναι - εκλεγμένοι άρχοντες! - οι πρωταγωνιστές των μακρυνών της δεκαετίας του '60 και του '70: ο Κληρίδης, ο Παπαδόπουλος, ο Ντενκτάς... και τα επιτελεία τους.

Ποτέ οι έλληνες και οι ελληνοκύπριοι δεν παραδέχτηκαν ανοικτά ότι το πραξικόπημα του '74 ήταν κανονική στρατιωτική εισβολή ενός κράτους σε ένα άλλο. Αντίθετα παρασημοφόρησαν διάφορους καραβανάδες, κι ακόμα και ο περιβόητος Νίκος Σαμψών (ο επικεφαλής του πραξικοπήματος) αθωώθηκε στην (νότια) Κύπρο από κάθε κατηγορία! (Τα ίδια φυσικά γίνονται και από την πλευρά του τουρκικού κράτους.) Για την ελληνική πολιτική ιστορία και ιδεολογία η πρακτική της μοιρασιάς της Κύπρου (που θα επαναλαμβανόταν μερικές δεκαετίες αργότερα στη Βοσνία από τους "φίλους" του σερβικού κράτους....) κλείστηκε στον "Φάκελο της Κύπρου" (όσοι έχουν αναμνήσεις απ' την δεκαετία του '70 και του '80 θα θυμούνται...) που ποτέ δεν "άνοιξε".

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΚΑΤΙ ΠΙΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΑΠΟ ΦΑΡΣΑ

Θα μπορούσε να αναρωτηθεί κανείς: γιατί σήμερα το ελληνικό και το τουρκικό κράτος (ή το μεγαλύτερο μέρος των αφεντικών σ' αυτά) σκέφτονται μήπως και ξεμπερδέψουν με την τελευταία εκκρεμότητα μεταξύ τους στην Κύπρο?

"αγώνα" κατά των "κομμουνιστοσυμμοριτών".

Αρχές του 50 ο Μακάριος θα επιδώσει δύο δημοψηφίσματα των Κυπρίων, που με ποσοστό 96 και κάτι στα εκατό, ζητούσαν την Ένωση του νησιού με την Ελλάδα. Οι Ελληνικές κυβερνήσεις θα τα αγνοήσουν πλήρως, πρώτον γιατί ήταν εμφανές ότι η αξία τους ήταν σχετική αφού είχαν ψηφίσει μόνο οι Ε/Κ και δεύτερον γιατί δεν ήταν ώριμες οι συνθήκες, με δεδομένο το ανοικτό εσωτερικό μέτωπο (ο εμφύλιος μόλις είχε λήξει), να κοιτάνε προς την Κύπρο.

Αλλά στα μέσα του 50 τα πράγματα αλλάζουν. Η Ελλάδα αρχίζει να ενδιαφέρεται πραγματικά για την Κύπρο. Στο νησί πια δραστηριοποιείται η ΕΟΚΑ, ένοπλη ομάδα που ζητά την ένωση και της οποίας αρχηγός είναι ο Γρίβας. Ο Γρίβας, γνωστό φασιστικό στοιχείο, ήταν ο αρχηγός της ομάδας Χ και γνωστός με τον Μακάριο από τα ένδοξα χρόνια του κυνηγιού των συμμοριτών. Στην Κύπρο είχε το ψευδώνυμο "Διγενής". Όταν οι Άγγλοι έπαψαν να είναι οι απόλυτοι κύριοι του νησιού, η ΕΟΚΑ προβλήθηκε ως απελευθερωτής της Κύπρου και καθώς αυτό βόλεψε την εθνική ιδεολογία, (οι Έλληνες που κερδίζουν μόνοι τη πατρίδα τους), φτιάχτηκε ο σχετικός μύθος. Η αλήθεια όμως είναι λίγο διαφορετική.

Η Κύπρος γίνεται ανεξάρτητη το 59. Η Αγγλία συνέχισε και εδώ μια πορεία σχετικής απόσυρσης από τις αποικίες της. Με αυτήν την έννοια οι εξελίξεις στην Κύπρο το 59 ήταν μάλλον αναμενόμενες. Η ΕΟΚΑ πάλι είχε πολύ μικρές επιχειρησιακές δυνατότητες. Από αυτές αξιοποίησε μάλλον λίγες. Οι λίγες επιχειρήσεις της κατά των Άγγλων κατέληγαν συχνά σε φιάσκο. Στην ουσία το πιο γνωστό

κατόρθωμά της ήταν η ικανότητα του αρχηγού της του Γρίβα να κρύβεται από τους Άγγλους. Το 59 θα αποδειχτεί ότι οι Άγγλοι τουλάχιστον στο πρόσφατο πριν από την συνθήκη διάστημα, μπορούσαν άνετα να συλλάβουν το Γρίβα.

Η ΕΟΚΑ όμως δεν ήταν άκαπνη. Είχε ειδικότητα να τιμωρεί και να εξοντώνει τους προδότες του έθνους, κάθε τι δηλαδή που έμοιαζε Αριστερό - διεθνιστικό. Και δεν ήταν λίγοι αυτοί που σκέφτονταν διεθνιστικά στην Κύπρο. Η ΕΟΚΑ λοιπόν είχε δουλειά και την έκανε και ο Γρίβας τίμησε το παρελθόν του. Επειδή όμως ο Διεθνισμός ήταν διακοινοτικός, υπήρχε και η ΤΜΤ των Τ/Κ, μια οργάνωση με ανάλογη ιδεολογία και έργα με αυτά της ΕΟΚΑ.

Τέλη 50 λοιπόν τρία κράτη, η Αγγλία - η Ελλάδα και η Τουρκία, τρεις ιμπεριαλισμοί, θα διαπραγματευτούν για την τύχη της Κύπρου. Οι θέσεις μάχης ήταν κάπως έτσι. Η Ελλάδα είχε κρυφό πόθο την ένωση του νησιού με αυτήν αλλά με δεδομένο ότι αυτό ήταν σχεδόν αδύνατο δεν την χάλαγε και η ανεξαρτησία με δεδομένο ότι οι Ελληνοκύπριοι θα κάνουν κουμάντο. Η Τουρκία ήθελε διχοτόμηση και διπλή ένωση, ένα κομμάτι με την Ελλάδα και ένα μικρό με την Τουρκία. Η Αγγλία ήθελε να διασφαλίσει την παρουσία της, και κάτι παραπάνω από την παρουσία της, στο νησί. Από τις διαπραγματεύσεις προέκυψαν οι συμφωνίες της Ζυρίχης και του Λονδίνου το 59. Η Κύπρος θα γινόταν ανεξάρτητο Κράτος (Κυπριακή Δημοκρατία), το πάνω χέρι θα το έχουν οι Έλληνες αλλά και με ασφαλιστικές δικλείδες για την μειονότητα των Τ/Κ που τότε υπολογίζονταν στο 1/5 του πληθυσμού (18%). Η Κύπρος θα είχε πρόεδρο Ελληνοκύπριο, αντιπρόεδρο Τουρκοκύπριοι, 30% Τ/Κ στο δημόσιο

τομέα κ.α. Οι τρεις χώρες ορίστηκαν εγγυήτριες δυνάμεις και όφειλαν να υπερασπιστούν την Κύπρο σε περίπτωση εισβολής από τον οποιοδήποτε. Πρώτος πρόεδρος θα ήταν ο Μακάριος και αντιπρόεδρος ο Κιουτσούκ και αυτός δεξιάς...

Δύομισι μόλις χρόνια μετά η κατάσταση θα είναι δραματικά διαφορετική. Η ανάπτυξη της Ε/Κ αστικής τάξης θα είναι αλματώδης. Οι Τ/Κ πάντα σε υποδεέστερη θέση, θα πάρουν πια το ρόλο των πληβείων. Και θα πιέζονται όλο και περισσότερο... Οι Ε/Κ ένιωθαν πια ότι είναι σε θέση να πάρουν πίσω τα όποια δικαιώματα των Τ/Κ. Ο Μακάριος από θιασώτης της ένωσης πριν το 59 και υποστηρικτής του εφικτού δηλαδή της ανεξαρτησίας το 59 στη Ζυρίχη, θα αρχίσει πάλι να επιδιώκει την ένωση με την Ελλάδα.

Είμαστε στο 1963. Ο Μακάριος θα προτείνει τα 13 σημεία. Ήταν 13 τροποποιήσεις του Συντάγματος που αφαιρούσαν όλα τα ουσιαστικά δικαιώματα των Τ/Κ. με ρυθμίσεις του στυλ ότι ορισμένες αποφάσεις που λαμβάνονταν μετά από ξεχωριστή έγκριση των Ε/Κ και των Τ/Κ, τώρα θα λαμβάνονταν μικτά και κατά πλειοψηφία, θα αποφάσιζαν δηλαδή ότι ήθελαν οι Ε/Κ. Οι Τουρκοκύπριοι δεν θα δεχτούν και θα αποχωρήσουν από την Κυβέρνηση και από το Δημόσιο τομέα. Η άλλη όμως πλευρά ήταν αποφασισμένη. Θα αρχίσουν τα πρώτα συστηματικά πογκρόμ από τους Ε/Κ που θα περιορίσουν τους Τ/Κ σε θύλακες. Στο 4,8% τις εδάφους θα κλειστεί το 1/5 του πληθυσμού. Το κόλπο των θυλάκων πολύ πριν την Παλαιστίνη και την Βοσνία, υπήρχε στην Κύπρο, στα 1963...

Από εδώ και πέρα οι πιέσεις, οι

διωγμοί, ακόμη και οι φόννοι θα κλιμακώνονται. Το 64 καταφτάνουν στην Κύπρο Έλληνες αξιωματικοί και ιδρύεται η εθνική φρουρά. Αρχηγός της θα είναι πάλι ο Γρίβας, ενδεικτικό της πολιτικής που θα ακολουθούνταν. Τώρα πια θα πρωτοστατεί αυτή, με την βοήθεια πάντα των παραστρατιωτικών, σε διωγμούς και σφαγές αμάκων (Κόκκινα, Χρυσοχού, Κάτω Πύργος). Είναι η ίδια χρονιά που η Ελλάδα με δηλώσεις του τότε πρωθυπουργού της Γ. Παπανδρέου αλλάζει τη γραμμή της στο Κυπριακό, μιλώντας πάλι για ένωση.

Οι Έλληνες βέβαια και οι Ελληνοκύπριοι δρούσαν βάσει σχεδίου. Ο στόχος ήταν η αποδοχή από μέρους των Τ/Κ του ρόλου του δούλου και η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Ο Μακάριος ήταν ο μαέστρος της εφαρμογής του σχεδίου αυτού που είχε το όνομα "Ακρίτας". Με τους Τ/Κ σε θύλακες, είχε το περιθώριο όχι απλώς να τους ελέγχει, αλλά και να τους κάνει εμπάργκο σε διάφορα είδη.

Το 67 εξαπολύεται νέο πογκρόμ της εθνικής φρουράς και παραστρατιωτικών στα χωριά Κοφινού και Άγιοι Θεόδωροι που θα αφήσει πίσω της πτώματα αμάκων, περισσότερα από κάθε άλλη. Οι Τούρκοι που είχαν βέβαια τις δικές τους βλέψεις για το νησί, θα βρουν την ευκαιρία να βομβαρδίσουν θέσεις των Ελληνοκυπρίων. Νέες διαπραγματεύσεις θα οδηγήσουν κάτω από την πίεση και του Ο.Η.Ε. στην διάλυση της εθνικής φρουράς. Ο Γρίβας γυρίζει πάλι στην Ελλάδα.

Ήταν τότε που ο Μακάριος αλλάζει πάλι προσανατολισμό. Η ένωση φαινόταν πάλι μη εφικτή. Η κυβέρνηση της χούντας εξέθετε διπλωματικά τη χώρα, έκανε ακόμη λιγότερο ευέλικτες τέτοιου είδους προσπάθειες. Ο Μακάριος θα αρχίσει

κική στρατιωτική επέμβαση σε περίπτωση που γίνει ελληνική. Ο δε Αβέρωφ υποστήριξε την κατάρρευση του καθεστώτος που ίσχυε εκείνη την περίοδο - ήταν οι με το ζόρι τροποποιήσεις των 13 σημείων που είχε επιβάλλει ο Μακάριος στο σύνταγμα του 1960 - και τον διαχωρισμό των δύο κοινοτήτων σαν μόνο τρόπο αποφυγής ελληνοτουρκικής κρίσης. "Όπως φάνηκε η χούντα επέτρεψε στον Αβέρωφ να ταξιδέψει κι εκείνος δεσμεύτηκε να ενημερώσει τους δικτάτορες γυρίζοντας για τα του σεμιναρίου, όπως έκανε και με τον Καραμανλή" γράφει η εφημερίδα εννοώντας πολύ περισσότερα). Εκεί "ρίχτηκε ο κύβος". Για την μοιρασιά. Ή, όπως έλεγαν οι φασίστες και των δύο κοινοτήτων στην Κύπρο: για την "διπλή ένωση". Ένα κομμάτι με την Ελλάδα, ένα με την Τουρκία... (Βοσνία, Κόσοβο...)

Στην Ελλάδα χρεώνουν το πραξικόπημα του 1974 αποκλειστικά στη χούντα. Από τότε κι ύστερα ξεμπερδεύουν - χαρά στην ιδεολογία! - με τις λέξεις "τραγωδία της Κύπρου" ή "προδοσία της Κύπρου". Όταν τα ρωσικά τανκς μπήκαν στην Ουγγαρία και στην Τσεχοσλοβακία, ή όταν ο αμερικανικός στρατός μπήκε στο Βιετνάμ, κανείς πουθενά δεν μίλησε για "τραγωδία του Βιετνάμ" ή "προδοσία της Ουγγαρίας...". Το πράγμα ήταν καθαρό: **ιμπεριαλιστική στρατιωτική επέμβαση ενός κράτους σε ένα άλλο.** Όταν το ίδιο πράγμα έκανε ο ελληνικός στρατός στην Κύπρο, το πράγμα ήταν... χμ... "μια τραγωδία"... (Οχι όμως και η εξίσου ιμπεριαλιστική απόβαση του τουρκικού στρατού... "Τραγωδίες" δεν μπορεί να έχει ο καθένας!!! Είναι εθνικό σπορ αποκλειστικά ελληνικό.)

Το μοναδικό που άφησε σαν εκκρεμότητα στην Κύπρο η μοιρασιά του 1974 ήταν τα ακριβή σύνορα των δύο κυπριακών "κρατιδίων". Το τουρκικό κράτος, ξέροντας ότι κάποτε θα πρέπει να "λυθεί" κι αυτή η λεπτομέρεια, κατέλαβε σε πρώτη φάση (Αττίλας 1) το ποσοστό του εδάφους που θεωρούσε πως του αναλογεί, και σε μια δεύτερη φάση (Αττίλας 2) ένα επιπλέον κομμάτι για να έχει να παζαρεύει. Εν

τω μεταξύ οι φασίστες και των δύο πλευρών έκαναν όσες εθνικές εκκαθαρίσεις προλάβαιναν (θυμηθείτε τα βαλκάνια πάλι...) σκοτώνοντας τους "άλλους" ή διώχνοντάς τους δια της βίας απ' τα σπίτια τους ώστε κάθε τμήμα της Κύπρου να είναι "εθνικά καθαρό" κατά το δυνατόν. Και το αγγλικό κράτος διατήρησε τις βάσεις του στο νησί.

Από το 1974 και μετά, ως τις μέρες μας, το μόνο πρακτικό ζήτημα που μένει να διευθετηθεί, με σχέδια και αντισχέδια, με "λύσεις" και χωρίς, με διαπραγματεύσεις ή εντάσεις, είναι το που αρχίζει το ένα κρατίδιο και που τελειώνει το άλλο. Γιατί - όλα κι όλα - μπορεί να έγιναν "κοινή συναινέσει" η ελληνική και η τουρκική στρατιωτική εισβολή του 1974 στην Κύπρο, αλλά ακόμα και στις καλύτερες συμφωνίες ο διάλογος κρύβεται στις λεπτομέρειες. Το τουρκικό κράτος έβαζε πάντα σαν όρο για να κάνει εδαφικές παραχωρήσεις το να αναγνωριστεί (από τους Έλληνες και τους ελληνοκύπριους) επίσημα και καθαρά το "τετελεσμένο" του 1974.... Το ελληνικό κράτος απ' την μεριά του έβαζε πάντα σαν μοχλό για να πετύχει την μεγαλύτερη κατά το δυνατόν παραχώρηση εδάφους, το ανάποδο. Την μη αναγνώριση... Κι όποτε εμφανιζόταν στον ορίζοντα κάποια πιθανότητα να βρεθεί ένας συμβιβασμός είτε η μία πλευρά είτε η άλλη έκρινε πως δεν συμφέρει... και πως κάποια άλλη στιγμή θα έχει περισσότερα ατού στα χέρια της... **Αυτή είναι η απάτη του "κυπριακού προβλήματος" και των λύσεων του από το 1974 και μετά:** δύο γάιδαροι μαλώνουν (ή φιλιώνουν) σε ξένον αχυρώνα. Ή, δύο επιθετικά ιμπεριαλιστικά κράτη, το ελληνικό και το τουρκικό, μαζί με τους συμμάχους τους στην Κύπρο, προσπαθούν να φάνε ότι περισσότερο μπορούν...

Απ' τα τέλη της δεκαετίας του '80 το ελληνικό κράτος (Πάγκαλος, Κρανιδιώτης) έβαλε μπροστά το κόλπο της "ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε.". Από οικονομική άποψη αυτή η ένταξη ήταν αδιάφορη ή και εχθρική για τη (νότια) Κύπρο, που είναι γνωστή και πετυχημένη διε-

Σημείωση: Το κείμενο που ακολουθεί είχε γραφτεί πριν το περιβόητο δημοψήφισμα. Όχι πως έχει άμεση συνέπεια στην άποψη, αλλά ίσως να το δει διαφορετικά σήμερα κάποιος που έχει υπόψη του και τα ΝΑΙ και ΟΧΙ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΦΑΡΣΑ

Όσοι είσατε κάτω από 60 χρονών έχετε σκεφτεί πως μεγαλώσατε επί δεκαετίες μέσα σε μια τεράστια ιδεολογική και πολιτική φάρσα? Μάλλον όχι. Αλλά είναι γεγονός. Το περιβόητο "κυπριακό πρόβλημα" και "η λύση του" είναι ακριβώς αυτό. Φάρσα!

"Πρόβλημα" κυπριακό υπήρχε μέχρι το 1974. Και ήταν απλό όσο και μακάβριο, όπως και σ' άλλα μέρη του πλανήτη: ποιος κάνει κουμάντο. Όταν οι άγγλοι "αναδιπλώθηκαν" απ' την Κύπρο (όπως αναγκάστηκαν να κάνουν και από άλλες αποικίες τους) φρόντισαν, με την σύμφωνη γνώμη των τοπικών αφεντικών, να δημιουργήσουν τέτοιες συνθήκες ώστε το αβύθιστο αεροπλανοφόρο της Κύπρου να "φιλοξενεί" πάντα τις βάσεις τους. Οι διαφορετικές (και αντίπαλες) "εθνικές κοινότητες" (και η μετατροπή των χριστιανών και των μουσουλμάνων κατοίκων του νησιού σε ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους) ήταν δημιούργημα αφενός μεν της μετααποικιακής αγγλικής πολιτικής (για τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής) και αφετέρου των συμφερόντων τοπικών αφεντικών, παπάδων κλπ, που ήθελαν να έχουν στον έλεγχό τους κάποιον "λαό". (Κοιτάξε τί γίνεται εδώ και 15 χρόνια στα Βαλκάνια και θα βρείτε την ίδια τακτική).

Τα πράγματα εξελίχτηκαν κατ' ευχή για τα μεγάλα και μικρά αφεντικά του πλανήτη μέχρι το 1974: οι "ελληνοκύπριοι" αξιοποιώντας την αριθμητική τους υπεροχή, κατέστρεψαν τις ρυθμίσεις που ήταν η βάση της ανεξάρτητης κυπριακής δημοκρατίας (τις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου) απομονώνοντας τους τουρκοκύπριους (18% του τότε πληθυσμού) σε περικυκλωμένους θύλακες εμβαδού το 5% του κυπριακού εδάφους - το ίδιο που κάνει σήμερα το

ισραηλινό κράτος εναντίον των παλαιστινίων. Αλλά αυτό ήταν προσωρινή "λύση". Υπήρχε διαρκής ένταση αφού οι ελληνοκύπριοι φασίστες (Γρίβας και οια) έπρεπε να κρατάνε με τα όπλα μαντρωμένο σε ανοικτές φυλακές σχεδόν το 1/5 του κυπριακού πληθυσμού. Και η αστάθεια στην Κύπρο άρχισε να γίνεται προβληματική για όλους στη δεκαετία του '70 όταν τα κοινωνικά απελευθερωτικά κινήματα απ' την μια και οι διακρατικοί ανταγωνισμοί απ' την άλλη άρχισαν να βάζουν φωτιά σε όλη τη Μέση Ανατολή.

Το "κυπριακό πρόβλημα" έπρεπε να λυθεί βολικά για όλους - αν και όχι για όλους τους κύπριους. Και λύθηκε. Το 1974 το ελληνικό κράτος επενέβη στρατιωτικά στην Κύπρο δίνοντας το δικαίωμα και στο τουρκικό να κάνει το ίδιο (ήταν ο Μακάριος άλλωστε που ζήτησε την επέμβαση του δεύτερου στο ραδιοφωνικό διάγγελμα του απ' το μοναστήρι που είχε κρυφτεί μετά την αποτυχία της δολοφονίας του). Οι Έλληνες και οι ελληνοκύπριοι σύμμαχοί τους έκαναν "πραξικόπημα". Οι τούρκοι και οι τουρκοκύπριοι σύμμαχοί τους απάντησαν με "εισβολή". Το νησί χωρίστηκε, το ίδιο και οι κάτοικοί του - αυτή τη φορά με την επίσημη "εγγύηση" και προστασία των δύο "μπτέρων πατρίδων". Δηλαδή προς όφελός τους.

Κι από εδώ αρχίζει η φάρσα, η απάτη. Η λύση του 1974 είχε αποφασιστεί μερικούς μήνες νωρίτερα. Τις μέρες που ο στρατός σκότωνε στην Αθήνα (Νοέμβρης του 1973) στη Ρώμη γινόταν μυστική διάσκεψη για το μέλλον της Κύπρου. Με αξιοσημείωτους συμμετέχοντες από το ελληνικό, το τουρκικό, το αγγλικό και το αμερικανικό κράτος. (Η εφημερίδα "Ποντίκι" στις 21/11/2002 αναφέρεται στο "σεμινάριο της Ρώμης", που έγινε απ' τις 18 ως τις 23 Νοέμβρη του 1973. Παρόντες ήταν οι Κληρίδης, Ντενκτάς, Μπίτσιος - υπουργός εξωτερικών στην πρώτη μεταδικτατορική κυβέρνηση Καραμανλή - οι αμερικάνοι Σάιρους Βανς, Λ. Μπατλ, Φ. Τάλμποτ και ο άγγλος Μ. Στιούαρτ. Σ' εκείνη την συνάντηση ο Βανς, που αργότερα έγινε υπουργός εξωτερικών των ηπα, μίλησε καθαρά για τουρ-

μόνος του συνομιλίες με τον Ντενκτάς, επίσης ακροδεξιό και ηγέτη των Τ/Κ από την εποχή των θυλάκων. Τα δεκατρία σημεία του ήταν ήδη μια de facto κατάσταση και έτσι δεν τα άγγιζαν οι διαπραγματεύσεις. Όμως επίσης δεν τίθονταν πια θέμα ένωσης με την Ελλάδα. Στην Ελλάδα ένωσαν -και έτσι πράγματι ήταν- ότι περνούσαν στο περιθώριο, ότι δεν είχαν πια λόγο για το Κυπριακό, ότι τους επισκίαζε ο Μακάριος που επιπλέον μιλούσε μόνο για ανεξαρτησία.

Το 68 ο Μακάριος θα κερδίσει πάλι τις εκλογές, στηριζόμενος αυτή τη φορά από την Κυπριακή Αριστερά. Τώρα πια είχε σύνθημα την ανεξαρτησία και λόγο αντιαμερικανικό - αντινατοϊκό. Οι σχέσεις του με την Ελλάδα και την χούντα θα αρχίσουν να γίνονται πια εχθρικές. Η χούντα δεν είναι απλά καχύποπτη για την αριστερή στροφή του Μακαρίου. Επιπλέον φοβάται το μεγάλο του κύρος απέναντι και στους Έλληνες. Το 72 θα φτάσει ξανά στο νησί ο Γρίβας και θα ιδρύσει την ΕΟΚΑ Β', αυτή τη φορά με αποστολή διπλή. Από τη μια να πιέσει με το γνωστό τρόπο τους Τ/Κ και από την άλλη να σαμποτάρει τον Μακάριο ακόμη και με δολοφονίες οπαδών του. Η Ελλάδα σχεδιάζει πια χωρίς και ενάντια στον Μακάριο. Και σχεδιάζει πάλι την Ένωση.

Φτάνουμε στις 15 Ιουλίου του 74. Η Ελλάδα κάνει πραξικόπημα στην Κύπρο, ρίχνει την κυβέρνηση Μακαρίου και παράλληλα κηρύσσει την ένωση με την Ελλάδα. Πρόεδρος αναλαμβάνει ο Σαμψών με ένα βιογραφικό γεμάτο δολοφονίες αμάχων. Ο Μακάριος θα ζητήσει την επέμβαση των άλλων εγγυητριών δυνάμεων, δηλαδή και της Τουρκίας. Η Τουρκία βέβαια, ήταν έτοιμη, -όπως θα δούμε παρακάτω και συνεννοημένη-, και

στις 20 του Ιούλη του 1974 πραγματοποιεί εισβολή στο νησί (Αττίλας 1), με άλλοθι το χρέος της να επέμβει σαν εγγυήτρια δύναμη κατά του πραξικοπήματος των Ελλήνων. Ένας νέος γύρος σφαγών θα αρχισεί, αυτή τη φορά με θύματα και από τις δύο πλευρές.

Οι Τούρκοι θα περάσουν δια πυρός και σιδήρου. Η Ελλάδα δεν είχε ούτε την δύναμη (απόσταση), ούτε τη θέληση να διεκδικήσει το βόρειο κομμάτι της Κύπρου. Οι Τούρκοι θα λεηλατήσουν χωριά και θα σκοτώσουν αμάχους. Αλλά αυτά σε μας τους Έλληνες είναι λίγο - πολύ γνωστά.

Η Ελλάδα είχε δύο σχέδια για την περίπτωση εισβολής της Τουρκίας στην Κύπρο, το Αφροδίτη 1 και το Αφροδίτη 2. Το Αφροδίτη 1 είχε να κάνει με στρατιωτικές επιχειρήσεις για να εμποδιστούν οι Τούρκοι να αποβιβαστούν στο νησί. Το Αφροδίτη 2 προέβλεπε σε μια κατοπινή φάση την εκκαθάριση των Τ/Κ από την Κύπρο. Από την πρώτη στιγμή της εισβολής "περιέργως" (πλάκα κάνουμε καθώς δεν μας είναι περίεργο), δεν εφαρμόστηκε το Αφροδίτη 1 αλλά το 2 και μάλιστα κυρίως στο νότιο τμήμα του νησιού, όπου είχαν τον έλεγχο οι Έλληνες και οι ελληνοκύπριοι. Νέες συστηματικές δολοφονίες από πάνοπλους Έλληνες εναντίον Τ/Κ αμάχων. Στο χωριό Μάραθα θα βρεθεί ομαδικός τάφος 84 Τουρκοκυπρίων.

Στο μεταξύ η κυβέρνηση Σαμψών θα πέσει και ο Μακάριος που είχε καταφύγει στη Μάλτα θα ξαναγίνει Πρόεδρος της Κύπρου. Στις διαπραγματεύσεις που ακολουθούν ο Μακάριος θα κωλυσιεργεί και οι Τούρκοι ως απάντηση θα επελάσουν σε ακόμη μεγαλύτερο τμήμα του νησιού και θα καταλάβουν πια το 38% της Κύπρου (Αττίλας 2).

Από εδώ και πέρα οι στρατιωτικές επιχειρήσεις παγώνουν. Το Τουρκοκυπριακό κράτος που θα δημιουργήσουν οι Τούρκοι δεν θα αναγνωριστεί από την διεθνή κοινότητα. Και οι Έλληνες θα δουν στο κράτος αυτό το δικό τους στρουμφοκόσμο, που αντί για την λέξη στρουμφ θα χρησιμοποιούν τη λέξη ψευδό-. Το ψευδοκράτος, ο ψευδοπρωθυπουργός, η ψευδοβουλή κ.α.

B. ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟ '74

Το πάγιο αίτημα της Ελλάδας μετά το 74, θα μπορούσε να συμπυκνωθεί στην εξής φράση: Δίκαιη μοιρασιά. Είναι πλέον κατανοητό για την Ελληνική εξουσία, ότι η Κύπρος δεν μπορεί να διεκδικηθεί στρατιωτικά, αφού είναι πολύ μακριά από αυτήν, πολύ κοντά στην Τουρκία. Πάνω σε αυτήν την λογική δεν ενδιέφερε τόσο πια θα ήταν η λύση, μια διχοτόμηση για παράδειγμα με την Αμμόχωστο ελληνική, ή μια ανεξάρτητη Κύπρος με αυξημένη την ελληνική επιρροή.

Μπροστά της όμως η Ελλάδα θα είχε τα όπλα της Τουρκίας και με αυτά δε θα μπορούσε να τα βάλει. Η πίεση λοιπόν μεθοδεύτηκε αλλιώς. Το Τουρκοκυπριακό κρατίδιο όσο πέρναγε ο καιρός, έμενε απελπιστικά πίσω σε οικονομική ανάπτυξη από το Ελληνοκυπριακό, και ένας βασικός λόγος για αυτό ήταν το γεγονός ότι δεν είχε αναγνωριστεί από την διεθνή κοινότητα. Στην επιβολή λοιπόν των Τούρκων με τα όπλα, η Ελλάδα απάνταγε με τον εξής εκβιασμό: ή θα μας δώσετε κάτι παραπάνω π.χ. σε έδαφος ή σε εξουσία σε μια

ενδεχόμενη επανένωση του νησιού, ή θα φροντίζουμε να μαραζώνετε οικονομικά.

Αυτή η διαπραγμάτευση λοιπόν κρατάει χρόνια τώρα. Τα σχέδια διαδέχονται το ένα το άλλο και άκρη δεν βγαίνει. Όταν κατά καιρούς τα ελληνικά και τα τουρκικά αφεντικά θα στρέφουν το βλέμμα τους το ένα στο άλλο, θα διεκδικούν για παράδειγμα επιρροή στα ίδια εδάφη, το Κυπριακό θα βγαίνει στο προσκήνιο και θα δημιουργεί εντάσεις. Το 96, την εποχή που οι Έλληνες και οι Τούρκοι τσαμπουκαλεύονταν άγρια (Ίμια), Έλληνες και Τούρκοι φασίστες θα συγκρουστούν στην πράσινη γραμμή με αποτέλεσμα το λιντσάρισμα ενός Ελληνοκυπρίου και την δολοφονία ενός άλλου. Στους καιρούς της ελληνοτουρκικής φιλίας, η Κύπρος θα ξανακουστεί για την επιτυχία των οπκ στην eurovision.

Πάντως επισημαίνουμε το εξής. Πάνω στην Κύπρο δεν συγκρούστηκαν μόνο οι ντόπιοι και οι κοντινοί νταβάδες. Το παιχνίδι είχε μέσα και Άγγλους, Αμερικάνους, Ισραηλινούς, ακόμα και Σοβιετικούς μετά ιδιαίτερα την αναπάντεχη στροφή του Μακαρίου το 68.

Γ. ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΝΤΙΘΕΤΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΛΟΓΙΕΣ, ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΕΣ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ...

Μιλώντας για την επιχειρηματολογία των δύο κρατών, δε θα εξετάσουμε κατά πόσο αυτή έχει στοιχεία δίκαια ή ορθά. Η επιχειρηματολογία είναι ένα κομμάτι της προπαγάνδας, ένα κομμάτι που πέρα από το ψέμα και τους κατασκευασμένους μύθους, οφείλει να παρουσιάζεται πιο ορθολογικό, είναι πέρα από τους

συμμετοχή στις σφαγές του 63-74), ότι το σχέδιο Ανάν δεν είναι η τελευταία ευκαιρία. Η επαναοριοθέτηση της περιοχής με διάφορους τρόπους θα γίνεται κάθε φορά που αλλάζουν οι δυναμικές, πράγμα που μάλλον δεν συμβαίνει σπάνια. Το ΝΑΙ στο σχέδιο έχει τη λογική της ευκαιρίας να είσαι ωφελημένος σε καιρούς δύσκολους. Το ΟΧΙ είναι πιο υπομονετικό. Το ΝΑΙ υπόσχεται πολλά, εγγυάται όμως λίγα. Οι καιροί όμως έχουν γυρίσματα και χωρίς δεσμεύσεις μπορούν να φέρουν τους Ελληνοκυπρίους σε ακόμα καλύτερη θέση. Εξάλλου οι ισορροπίες δεν χαλάνε. Το Τ/Κ κρατίδιο μπορεί να αναγνωριστεί, πράγμα που έτσι και αλλιώς θα γινόταν κάποια στιγμή, αλλά οι Ε/Κ γίνονται Ευρωπαίοι.

Από την Ελληνική πλευρά πιστεύουμε ότι η πρώτη προτεραιότητα είναι η σταθερότητα. Σε καιρούς Ελληνοτουρκικής φιλίας, σε καιρούς δηλαδή που οι δύο εξουσίες κοιτάνε αλλού (π.χ. η Ελλάδα κοιτάει βόρεια), χρειάζεται ειρήνη στη γραμμή Ελλάδας-Τουρκίας. Οι Έλληνες τονίζουν συνέχεια την ανάγκη να μην επηρεαστούν οι ελληνοτουρκικές σχέσεις από το Κυπριακό. Το σχέδιο Ανάν σίγουρα δεν εγγυάται σταθερότητα. Κρίσεις μπορεί να επέρχονται από προβοκάτσιες μέχρι και από αυθόρμητες ενέργειες φασιστών: είναι η περιφημη έλλειψη βιωσιμότητας του σχεδίου. Το ΟΧΙ στο σχέδιο είναι μια αναβολή, μια αναβολή που υπόσχεται σταθερότητα μέχρι τουλάχιστον να ξαναρχίσουν οι διαπραγματεύσεις. Για αυτό και η Ελληνική κυβέρνηση μπορεί να είπε επισήμως Ναι λόγω των διεθνών πιέσεων, έδειξε όμως με σαφή τρόπο το δρόμο του ΟΧΙ.

Κλείνουμε εδώ με την εξής παρατήρηση: η Ε/Κ εξουσία, το Ε/Κ

κεφάλαιο μπορεί να είναι σύμμαχος με τα αντίστοιχα ελληνικά αλλά σίγουρα είναι διακριτά. Οι απόψεις του μπορεί τώρα να συμπίπτουν, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι θα συμβαίνει πάντα. Η ιστορία του 68-74 έχει να διδάξει πολλά σχετικά με αυτό...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Στις παρέες των τριών, όταν οι δύο συζητάνε για ώρα για ένα θέμα, ο τρίτος που βαριέται αγανακτισμένος λέει: Μα τι λέτε! Το κυπριακό λύνετε; Και αν λοιπόν υπάρχει η υποψία ότι στην Κύπρο κάποιο περίεργο παιχνίδι έχει παιχτεί, η πρώτη ενστικτώδης αντίδραση του μέσου Έλληνα για το πρόβλημα της Κύπρου είναι ότι η Κύπρος είναι ελληνική και Τούρκοι Μογγόλοι Δολοφόνοι...

Είναι κοινότυπο να πεις ότι η Κύπρος είναι άτυχη. Αλλά πως αλλιώς να την πεις. Ένα ακριβό κομμάτι γης από πολλές απόψεις που πάνω του συγκρούστηκαν κράτη, ιμπεριαλισμοί. Και συγκρούστηκαν όχι μόνο στα σαλόνια της διπλωματίας αλλά στα χωριά των κατοίκων σκοτώνοντας αμάχους.

Μας μένουν λοιπόν ανοικτοί λογαριασμοί. Να συγκρουστείς με την ιδεολογία τους. Να πεις για το ψέμα τους, για την αλήθεια. Να μένεις παράξενος και γραφικός. Αλλά να περιμένεις, να ετοιμάζεσαι για την ώρα της εκδίκησης...

Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι νομικής, 5/04

ιδιαιτέρη δύσκολη και σοβαρή αποστολή: να καταλαγιάζει το εσωτερικό. Είναι οι στιγμές που και η Αριστερά καλεί το έθνος να γίνει μια γροθιά για χάρη των εθνικών συμφερόντων.

"Απευθύνομε ξεχωριστή έκκληση προς όλο τον ελληνικό πληθυσμό να συσπειρώσει ακόμη πιο πολύ τις δυνάμεις του, να σφυρηλατήσει το αρραγές ενιαίο μέτωπο στο οποίο να βρουν τη θέση τους όλοι ανεξαιρέτα οι Έλληνες της Κύπρου, αφήνοντας κατά μέρος οποιοσδήποτε διαφορές, πολιτικές, ιδεολογικές και άλλες." Η προσκείμενη στο ΑΚΕΛ εφημερίδα Χαραυγή 5/12/1963

ΣΤ. ΓΙΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ ΚΑΙ ΤΟ "ΟΧΙ"

Δεν θα μπορούσαμε να μιλήσουμε εκτενώς και με σιγουριά για το σχέδιο Ανάν. Πρώτον γιατί δεν το έχουμε εξετάσει επαρκώς για να προχωρήσουμε σε ανάλογη ανάλυσή του. Δεύτερον γιατί είναι πολύ νωρίς τώρα, λίγο μετά τα δημοψηφίσματα, να μιλήσουμε με περισσή άνεση για τις στοχεύσεις του σχεδίου, των αφεντικών και για τις αιτίες-συνέπειες του όχι. Μια όμως πρώτη προσέγγιση μπορεί να γίνει, με βάση τα όσα έχουμε αναφέρει παραπάνω.

Το σχέδιο Ανάν προέβλεπε κάτι σαν κράτος, (με τόσους νταβάνες μόνο κάτι σαν κράτος θα μπορούσε να είναι η Κύπρος), που είναι όμως κοινότητα, αλλά που είναι και διζωνική, με διακριτικά δηλαδή τα όρια που θα κάνουν κουμάντο Έλληνες και Τούρκοι. Αλλά το σχέδιο Ανάν δεν είχε μόνο Έλληνες και Τούρκους. Η επαναδιευθέτηση των ζωνών επιρροής σε

μια τέτοια περιοχή (είναι μάλλον κοινοτυπία να μιλήσουμε για την κρισιμότητα της γεωγραφικής θέσης της Κύπρου) ενδιαφέρει βέβαια κράτη με πολύ μεγαλύτερη δύναμη από την Ελλάδα και την Τουρκία. Για παράδειγμα είναι πια καιρός το αγγλικό νησί, την Κύπρο, να αρχίσουν να το "προστατεύουν" και οι Αμερικάνοι. Και στην Κύπρο, αν εφαρμοζόταν το σχέδιο Ανάν, θα χρειαζόνταν να συμβιώσουν άνθρωποι μεγαλωμένοι σε κλίμα σκληρού εθνικισμού. Εντάσεις, τεχνητά ή όχι, θα μπορούσαν ανά πάσα στιγμή να προκύψουν και παράλληλα να δικαιολογηθεί η αναγκαιότητα της έξωθεν προστασίας.

Η Ελληνοκυπριακή ζώνη στο σχέδιο θα ήταν μεγαλύτερη σε σχέση με το τωρινό κρατίδιο. Όμως οι ελληνοκύπριοι είπαν ΟΧΙ. Είπαν μάλιστα ένα όχι μαζικό της τάξης του 76%. Είπαν ένα όχι διαταξικό, πλούσιοι και μεσαίοι συμφώνησαν (φτωχοί στην Κύπρο είναι κυρίως οι χιλιάδες μετανάστες της, αλλά αυτούς ποιος τους ρωτάει). Καταρχήν με το όχι αυτό πήγαν περίπατο όλες οι θεωρίες της εξάρτησης, οι θεωρίες δηλαδή που λένε ότι όλα τα κανονίζουν άρα και για όλα φταίνε οι Αμερικάνοι που όμως εδώ ήθελαν το σχέδιο Ανάν. Επιμένοντας σε αυτή τη λογική οι διάφοροι Καραμπελιάδες, θα δουν στο όχι των Ε/Κ το μεγαλείο ενός λαού, που μαζί με τους Παλαιστινίους και τους Ιρακινούς συναπαρτίζουν κάτι σαν το περίφημο "επαναστατικό υποκείμενο", αφού αντιστέκονται στο απόλυτο και μοναδικό κακό αυτού του κόσμου, την Αμερική.

Μιλώντας για το όχι των Ε/Κ, θα δώσουμε δίκιο στις απόψεις των ηγετών τους (είναι όλοι τους ένας και ένας μες

αποδιδόμενους κατά περίπτωση ηρωισμούς ή τσογλανιές, το "αντικειμενικό" δίκιο των δύο κρατών να διαφεντεύει την Κύπρο.

Η Κύπρος για την Ελλάδα είναι ελληνική γιατί η πλειοψηφία του νησιού ήταν Ε/Κ, γιατί το νησί από τους αρχαίους χρόνους κατοικούνταν από Έλληνες. Η Τουρκία δεν θα αμφισβητήσει τα επιχειρήματα των Ελλήνων, θα προσθέσει όμως κάποια δικά της για να καταλήξει ότι η Κύπρος είναι τουρκική. Έτσι η Κύπρος για την Τουρκία είναι τουρκική καθώς βρίσκεται μέσα σε ένα μουσουλμανικό τόξο, κοιτώντας δηλαδή το χάρτη, οι Ε/Κ είναι μια μειονότητα σε ένα γεωγραφικό χώρο που κατοικείται από μουσουλμάνους. Η πρόσφατη προπαγανδιστική αφίσα των Γκρίζων Λύκων δείχνει την Πελοπόννησο σαν μακρύ χέρι της Ελλάδας να αρπάζει την Κύπρο από το γεωγραφικό χώρο της Τουρκίας σε αυτόν της Ελλάδας.

Οι Έλληνες αρχίζουν να μετράνε το χρόνο από την αρχαία εποχή, από τους Έλληνες (μη μπορούμε τώρα στη διαδικασία για τη σχέση που έχουν οι αρχαίοι με τους σημερινούς), που τότε εποίκισαν το νησί. Για τους Τούρκους η ιστορία αρχίζει με την κατάκτηση της Κύπρου από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Οι Γκρίζοι Λύκοι θέλοντας να τονίσουν την ιστορική συνέχεια της "τουρκικής" Κύπρου φωνάζουν για σύνθημα το εξής: Η Κύπρος ήταν (Οθωμανική Αυτοκρατορία), είναι (η νίκη στο πόλεμο του '74) και θα είναι τουρκική.

Τέλος Έλληνες και Τούρκοι, βρίζουν τους Άγγλους, καθώς για τους Έλληνες, οι Τούρκοι μπήκαν στο παιχνίδι της Κύπρου χάρις τους Άγγλους, ενώ για τους Τούρκους συνέβη το αντίθετο...

Πέρα όμως από αυτή τη "λογική" των δύο κρατών, "λογική" που θέλει την Κύπρο έτσι και αλλιώς κατακτημένη από κάποιο νταβά της, στο Κυπριακό συναντάμε και την προπαγάνδα που είναι βασισμένη πάνω σε κατασκευασμένους μύθους, πάνω στο ψέμα.

Μέσα σε συνθήκες πόλωσης, τα πιο φασιστικά στοιχεία προβλήθηκαν σαν ήρωες. Η ΕΟΚΑ απελευθέρωσε την Κύπρο από τους Άγγλους... η πολιτική του Ντενκτάς είναι εγγύηση για την ασφάλεια των Τ/Κ... Και όλη αυτή την εξύψωση του κάθε φασίστα βγήκε μέσα από τη διαχείριση του τρόμου. Στο τουρκοκυπριακό κρατίδιο υπάρχουν μουσεία από τις σφαγές των Ελλήνων εις βάρος των Τ/Κ (έκθεμα είναι και η γνωστή μπανιέρα με αποκεφαλισμένα παιδιά Τ/Κ από Έλληνες λεβέντες). Η Τουρκία έτσι εμφανίζεται ότι το μόνο που έκανε είναι ότι προστάτεψε τα παιδιά της από τους σφάχτες Έλληνες. Στην Ελλάδα πάλι η Κύπρος είναι συνδεδεμένη με την εικόνα της μαυροφορεμένης μάνας που κρατάει την φωτογραφία του αγνοούμενου γιου της. Στους Έλληνες ιδιαίτερα της νέας γενιάς δεν υπάρχει υποψία για τα όργια του Ελληνικού στρατού. Το 74 οι ομαδικό τάφοι των Τ/Κ δεν είναι απλώς ξεχασμένοι, δεν κολλάνε έτσι και αλλιώς με το σενάριο, την επίσημη αλήθεια της εισβολής.

Τέλος θα πούμε και δύο λόγια για το φαινόμενο του εθνικισμού, για τη συστηματική δουλειά που έκαναν τα κράτη πέρα και πριν από τις σφαγές, τους μύθους, τις ηρωοποιήσεις τουλάχιστον στα χρόνια που αναφερθήκαμε παραπάνω. Ο εθνικισμός στο νησί είναι κάτι πολύ πιο πρόσφατο από όσο κάποιος μπορεί να φανταστεί. Στο νησί υπήρχαν πράγματι θρησκευτικές κοινότητες από παλιά: οι

χριστιανοί, οι μουσουλμάνοι και οι μαρωνίτες, θρησκεία ανάμεσα στους χριστιανούς και τους μουσουλμάνους. Στην εποχή των Άγγλων επιδιώχθηκε αυτές οι κοινότητες να γίνουν εθνικές: η ελληνική κοινότητα και η τουρκική. Οι μαρωνίτες καθώς δεν χώραγαν πουθενά έπρεπε (όπως και έγινε) να αφομοιωθούν, να εξαφανιστούν...

Οι Ε/Κ έπαψαν να είναι Κύπριοι χριστιανοί και έγιναν Έλληνες. Στα σχολεία δεν διδάσκονταν την ιστορία της Κύπρου που βρέθηκε μάλιστα να πολεμάει π.χ. με το Βυζάντιο, με ένα κομμάτι της ιστορικής συνέχειας του Ελληνισμού όπως τουλάχιστον μας λένε. Αντίθετα μάθαιναν για τον Αλέξανδρο, έναν τύπο που γεωγραφικά αλλά ακόμα και φυλετικά δεν είχε με αυτούς καμία σχέση. Οι χάρτες μέχρι σήμερα έχουν την Κύπρο σε ένα κουτάκι δίπλα στην Ρόδο, δίνοντας μια εντύπωση ότι η απόσταση των δύο νησιών είναι μόλις ένα μακροβούτι. Η γλώσσα επίσης έπρεπε να χάσει την ιδιαιτερότητα της. Ο μαθητής έπρεπε να λέει το "και" και όχι το "τσε" της μητρικής του γλώσσας. Αν κάποιος ακούσει ειδήσεις από το ΡΙΚ σήμερα, θα διαπιστώσει ότι ο παρουσιαστής του μιλάει άλλη γλώσσα από τον για παράδειγμα ελληνοκύπριο συμφοιτητή του.

Δ. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Διαβάζοντας σχετικά με το κυπριακό, η πρώτη διαπίστωση που μπορεί κανείς να κάνει, είναι η συνέχεια, η αδιάσπαστη ενότητα της εθνικής πολιτικής. Το κυπριακό κράτησε και κρατάει πράγματι πολλά χρόνια. Το χειρίστηκαν λοιπόν διάφορες

κυβερνήσεις διαφόρων αποχρώσεων. Οι κυβερνήσεις της δεξιάς, η κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου, η Χούντα, οι κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης. Όλες κινούνταν στο ίδιο πλαίσιο. Η ένωση σαν απώτερος στόχος, η ανεξαρτησία ανάλογα με τις ισορροπίες και τις περιστάσεις, η διχοτόμηση με όμως μια δίκαιη μοιρασιά (όχι σαν αυτή του '74). Η Χούντα βέβαια χρεώθηκε την προδοσία παρότι έμεινε πιστή στην πολιτική των προκατόχων της.

Παρακάτω θα αναφερθούμε σε μια συνάντηση για το κυπριακό το Νοέμβριο του 1973. Την τοποθετούμε εδώ γιατί η μια πτυχή της έχει σχέση με αυτό που ονομάζουμε συνέχεια της εθνικής πολιτικής. Η άλλη της πτυχή, ίσως ακόμη πιο σπουδαία, συνδέεται με την διαλεύκανση της ιστορικής αλήθειας.

Στην συνάντηση μετείχαν ο Αβέρωφ, ο Κληρίδης, ο Ντενκτάς και διάφορα σημαντικά πρόσωπα εξ Αγγλίας και Αμερικής. Η παρουσία του Αβέρωφ δεν είναι τυχαία. Ο Αβέρωφ ήταν δεξιός αλλά όχι χουντικός, ήταν της τάσης Καραμανλή που όπως όλα έδειχναν θα διαδεχόταν την Χούντα. Η Χούντα όμως έστειλε αυτόν σε αυτή τη συνάντηση. Είχε επίγνωση ότι εκεί δεν θαμίλαγε ως Χούντα αλλά ως Ελλάδα, ως εθνικά συμφέροντα που είναι για τα αφεντικά ιεραρχημένα πολύ πιο πάνω από το ζήτημα του ποιος ακριβώς κυβερνάει. Η συνέχεια της εθνικής πολιτικής στο μεγαλείο της...

Αλλά όπως είπαμε η συνάντηση αυτή είχε αξία για την ιστορία της Κύπρου, για τα γεγονότα που την ακολούθησαν. Εκεί αποφασίστηκε ότι η μόνη εφικτή λύση που απομένει πια για την Κύπρο είναι η διχοτόμηση. Ο Σάιρους Βανς που μετείχε και αυτός σε αυτή την συνάντηση είπε σχετικά ότι ένας καλός τρόπος για την

προώθηση αυτής της λύσης ήταν η επέμβαση της Ελλάδας και κατόπιν η εξισορροπιστική επέμβαση της Τουρκίας. Δεν ήταν βέβαια ο Βανς προφήτης. Έκανε μια πρόταση. Που απ' ό,τι φαίνεται έγινε δεκτή. Αλλά στην εφαρμογή της είχε προβλήματα καθώς για τους Έλληνες, οι Τούρκοι ιδιαίτερα με τον Αττίλα 2 προέλασαν πολύ παραπάνω από ό,τι έπρεπε.

Ε. ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Είναι μοιραίο μιλώντας για το κυπριακό να αναφερθείς στην Αριστερά. Αυτό προκύπτει όχι γιατί η Αριστερά έκανε τα απολύτως αναμενόμενα, αναμενόμενα με βάση όλα αυτά που τόσα χρόνια και για κάθε θέμα στηρίζει στην Ελλάδα, αλλά κυρίως γιατί η Αριστερά δεν έμεινε κομπάρσος στα γεγονότα (και αυτό πιθανόν να το καμαρώνει). Η Αριστερά, λόγω συγκυριών, λόγω της μεγάλης δύναμης που είχε στην Κύπρο, λόγω της ιδιαίτερης φύσης της αποστολής της, άφησε την σφραγίδα της στο κυπριακό. Μια σφραγίδα γεμάτη ενοχή.

Η Αριστερά στήριξε σταθερά τις εθνικές επιλογές. Είπε έξω από τα δόντια τα πιο κρυφά όνειρα των αφεντικών. Ήταν η πρώτη που μιλούσε για Ένωση από τα χρόνια ακόμα του Ζαχαριάδη. Με τον Αρχιεπίσκοπο-Πρόεδρο Μακάριο δεν βρέθηκε ποτέ απέναντι. Αντίθετα ο Μακάριος το '68 έγινε σημαία της, χάρις τους δικούς της ψήφους βγήκε ξανά πρόεδρος, γιατί ο Μακάριος πέρα από πρώην φιλοχίτης και υποστηρικτής των φόνων των αμάχων, ήταν πια και

"αντιιμπεριαλιστής" και για πολλούς φιλοσοβιετικός.

Μετά το '74 η Αριστερά θα είναι πολύ σκληρή για τους Τούρκους. Θα είναι πολύ σκληρή και για το ξένο ιμπεριαλισμό, θα είναι ένας από αυτούς που δεν θα επέτρεπαν "να ξεπουληθεί ούτε ένα μέτρο από την πατρίδα γη". Αλλά δεν θα έχει να πει πολλά για τους Έλληνες και τους Ελληνοκύπριους. Δε θα κάνει το κόπο να θυμηθεί τα δικά του εγκλήματα, το αίμα των αμάχων Τ/Κ. Θα της διαφύγει η έννοια του Ελληνικού ιμπεριαλισμού που πρωτοστατούσε όλα αυτά τα χρόνια στα κόλπα της Κύπρου. Και όταν μιλάμε για κόλπα δεν εννοούμε διπλωματικούς ελιγμούς αλλά δολοφονίες. Και είναι λογικό η Αριστερά να μη θυμάται τις άγριες εποχές του '60-'70, γιατί μέσα στα καφριλίκια εκείνης της εποχής θα έβλεπε και τον εαυτό της. Στο σπίτι του κρεμασμένου...

Αλλά οι συστηματικές πλάτες που έκανε με αυτό τον τρόπο η Αριστερά στα ελληνικά αφεντικά είχε και θεωρητικό υπόβαθρο. Είναι η θεωρία που λέει ότι ο ιμπεριαλισμός κατοικεί μόνο στη Δύση και συγκεκριμένα στην Αμερική και ότι τα ελληνικά αφεντικά και τα παλικάρια τους που δολοφονούν ή είναι σε λάθος δρόμο ή αγγίζουν τα όρια του ηρωισμού. Για παράδειγμα η ΕΟΚΑ Β' ήταν για την Αριστερά, όπως και για όλο τον εθνικό κορμό, προδοτική, καθώς πρόδωσε την Κύπρο μας στους Αμερικάνους και στους Τούρκους, ενώ η ΕΟΚΑ Α', που μάλιστα είχε ακόμα και τον ίδιο αρχηγό, τον Γρίβα, ήταν αγωνιστές της ελευθερίας-ανεξαρτησίας.

Τέλος, η Αριστερά συμμετείχε ανοικτά με τα αφεντικά στις πιο κρίσιμες στιγμές για αυτά, έχοντας μάλιστα μια